

**Леся КАРП'ЮК,
"ДЗВІН"**

Воскресіння Волинської ікони співпало з святом Воскресіння Ісуса Христа. Збулися слова: рукописи не горять, не зникають образи, не стерла чорна хвиля зневіри та атеїзму лик Божої Матері та її Немовляти. Оновлені, наче явлені вдруге, на полотні постали вони перед нами на другий день Паски.

І збулися слова Твої, Господи, відділилося зерно від полову, невидиме стало видимим. Певно, так мало статися, що саме у нашому місті, в одному з куточків України, що чудом зберіг у своєму музеї старовинні ікони, святі лики глянули на нас у первозданній красі.

Волинська ікона... Що ми знаємо про неї, про цей шедевр, який відродився наприкінці століття? Вслухаймося у розповідь і відкріємо для себе не одну таємницю:

"Ікона - явлений лик. Її писали монахи, створювали соборно. Поступово, на дереві, яке обробляли відповідним розчином і готували так, щоб час не руйнував його, наче з іншого виміру, проступали окремі деталі одягу, а наприкінці - лик і очі, глибокі очі, що приковують кожного віруючого".

Це вже - сакральне, це - енергетика. Вона діє на нас, хочемо ми того, чи ні, очищає помисли, думи наші, освітлює серця. Налаштуйте себе в унісон з нею, усі свої думи і прагнення - переконаєтеся самі.

**Нехай прийде Царство Твоє...
Отче наш...**

Будемо храм у серці своєму, даємо йому прорости, і тоді, і тоді відкривається можливість бачення, що ікона - не просто витвір, мистецький шедевр, це - інше, далеко загадковіше, це - невідомо доноки сила, яка лише чекає на наше усвідомлення її. Це не поклонання образу, це ідолопоклонство. Виявляється, перніхристияни молилися в печерах, навіть не зображаючи лик на золотій пластині. Він їм являвся. Чому саме на золотій?

Це метал, який вбирає в себе максимально енергетику, а потім віддає її. Тому сусальне золото не розкіш, а необхідність.

зразків Волинського іконопису, збереглася донині. В обласному музеї її темний лик може і не приверне одразу вашого погляду, але вона чекає на вас. Ідіть і прилучайтеся до невидимих глибин цього рукотворного дива. Ось

вона, канонічна, виписана за всіма законами, аж до деревного українського і візантійського орнаментів.

Не суди нас, мати Божа, помилуй засліплених і зневірених, благослови на шлях до вершини Духу.

Дев'ять років велася робота над реставрацією, два роки майстри працювали над реконструкцією. У чому ж різниця між реставрацією і реконструкцією? Гра слів?

У майстерні деревного Львова за всіма правилами і технічними характеристиками велася копінка робота по відтворенню первісних кольорів і ліній, а тут, на батьківщині, пішли зовсім іншим шляхом.

Майстерня "Волинська ікона" - так називається творчий колектив, у якому від самого початку скурпульозно вивчають усі етапи створення образу. Про щось довідуються з книг, а решта - відкривається у процесі праці.

"Головне, - стверджує керівник майстерні Олександр Лаворик, -

соборність - спрямування в одне русло молитви і прагнень (це було ще в монастирях), а сьогодні - сюди входять навіть жертвування на створення ікони. Адже затрати на її виготовлення чималі, і тому кожен добровільний внесок - відчутна допомога".

У майстерні намагаються працювати, дотримуючись усіх вимог, про які простий смертний не здогадується. Іконописець повинен налаштувати душу в унісон із зображуванним. А в наш час це надзвичайно важко, адже час створення ікони - період XII століття - зовсім інший, і щоб його осягнути сьогодні, необхідна чимала внутрішня робота.

Іконописець - це водночас і висококваліфікований майстер, і вчений-дослідник, і психолог. Все й не перерахуєш. Іконописець - універсал, у добруму значенні фанат своєї справи, до якої йде десятки років, пам'ятаючи "не хлібом єдиним..."

Якщо роздивитися і вникнути в усі записи, дивуючись силі духу людей, які не один рік ішли до цієї виставки-анонсу. Хоча, хіба можна виділити лише якийсь окремий відрізок часу? Адже художник іде до своїх виставок усе життя. А іконописець? І це лише для того, щоб ми прийшли, роздивилися, поговорили і розійшлися?

Ні, тут щось інше - тут багато чого приховано. Навіть той епізод, коли присутні на виставці почали дивуватися: а чому окремі репродукції на підлозі? Це ж - ікони. "Хто вам заважає підняти?" - запитанням на запитання відповідає Олександр Лаворик. І підняли, і поклали на стіл. Хоча й відман білий, але все-таки... підлога. Може, цим своєрідним жестом зробили перший крок до розуміння чогось вищого. Тоді десятилітня робота була не марна. Тоді, покидаючи виставку-анонс, іконописець буде певний - то був не сізівий труд, то було нелегке сходження на вершину.